

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: V. T. H.**, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 12. 2010, č. j. MV-66646/VS-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 10 A 15/2011 - 68,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 10 A 15/2011 - 68, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 12. 2010, MV-66646/VS-2010, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2010, č. j. OAM-10713-7/MC-2010, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **22 000 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Matouše Jíry, advokáta se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2010, č. j. MV-66646/VS-2010, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 6. 2010, č. j. OAM-10713-7/MC-2010. Posledně zmíněným správním rozhodnutím bylo stěžovatelce zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož mimo území států Evropské unie pobývala bez vážného důvodu více než 12 měsíců.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že stěžovatelka nečinila spornou skutečnost, že pobývala mimo území států Evropské unie déle než 12 měsíců. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na základě této skutečnosti Ministerstvo vnitra zruší cizinci platnost povolení k trvalému pobytu, ledaže by jeho 12měsíční nepřítomnost v některém ze států Evropské unie byla podložena závažnými důvody. Zákon mezi tyto důvody demonstrativně řadí těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení anebo pracovní vyslání do zahraničí.

[3] Stěžovatelka tvrdila, že závažné důvody v jejím případě spočívaly v nemoci syna. Městský soud dospěl k závěru, že pojem „závažné důvody“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců musí být výhradně na straně cizince samotného. Pro rozšíření tohoto pojmu i na příbuzné cizince neposkytuje zákon o pobytu cizinců žádné vodítko. I z demonstrativního výčtu skutečností, které zákon řadí mezi závažné důvody, je patrné, že se všechny tyto důvody vztahují k osobě cizince. Tvrdila-li stěžovatelka, že ve Vietnamu setrvala déle než 12 měsíců z důvodu vážné nemoci svého syna, nespadá dle městského soudu tato situace pod vykládaný pojem „závažné důvody“, správní orgány tak stěžovatelku nemusely vyzývat k tomu, aby tvrzení o nemoci syna doložila, jelikož je z pohledu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců irelevantní.

[4] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že stěžovatelka dle svých slov nebyla v řízení vyzvána k doložení jí tvrzených skutečností. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně se totiž dozvěděla, že čestné prohlášení nepovažuje správní orgán za relevantní důkaz, proto jí nic nebránilo v tom, aby v rámci rozkladu svá tvrzení doložila originálními listinami. Správní soudnictví je založeno na kasačním principu, což znamená, že soud pouze přezkoumává zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. V řízení stěžovatelka nepředložila doklady potvrzující její tvrzení, nelze to z její strany napravit až v řízení o žalobě před správním soudem.

[5] Nad rámec svého rozhodnutí městský soud uvedl, že kopie zdravotní knížky a její překlad z vietnamštiny neprokazují déle trvající onemocnění syna stěžovatelky. Akutní fáze bronchiálního astma probíhala jen v listopadu 2009, v prosinci byly indikovány už jen inhalace. Toto onemocnění tak neodůvodňuje nezbytnost přítomnosti stěžovatelky ve Vietnamu od 1. 12. 2008 do 9. 3. 2010. K tomu městský soud dodal, že v evidenci správních orgánů není zaneseno, že by stěžovatelka měla syna, a navíc dle stěžovatelčiných tvrzení o jejího syna pečovala ve Vietnamu jeho babička.

[6] Městský soud tak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že důvodem, pro který se její pobyt ve Vietnamu protáhl nad 12 měsíců, bylo onemocnění jejího v té době patnáctiletého syna. O syna měla obavu, protože onemocněl na zápal plic a zdravotní péče ve Vietnamu nedosahuje takové kvality jako zdravotní péče např. v České republice. Má současně za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a výkladu pojmu „závažné důvody“. Městský soud spojil tento pojem pouze s osobou cizince – účastníka řízení. Smyslem daného zákonného ustanovení je dle jejího názoru odstranění tvrdosti zákona u cizinců, kteří sice mimo Českou republiku pobývali déle než jeden rok, ale jejichž nepřítomnost byla zapříčiněna závažnými důvody.

pokračování

[8] Stěžovatelka nerozumí tomu, z jakého důvodu městský soud dospěl k restriktivnímu výkladu předmětného ustanovení. Zákon hovoří o „závažných důvodech“ nikoli o „závažných důvodech na straně cizince“. Městský soud ani nepřihlížel ke smyslu daného ustanovení. Navíc závažné onemocnění svého syna považuje stěžovatelka za závažný důvod, který se dotýká přímo i jí. Vážné onemocnění samotné stěžovatelky by městský soud pod pojem „závažné důvody“ zřejmě zařadil, jelikož se týká jí samotné. Závažné onemocnění dítěte je však pro matku důležitější než její vlastní zdraví, navíc rodičovská odpovědnost po rodičích vyžaduje, aby o své děti pečovali.

[9] Nad rámec rozhodnutí městský soud uvedl, že akutní fáze onemocnění syna probíhala jen v listopadu 2009 a v prosinci lékař indikoval již jen inhalace. K tomu stěžovatelka uvedla, že je pochopitelné, že svého syna ve Vietnamu neopustila ihned po odeznění akutní fáze jeho onemocnění, ale že s ním setrvala ještě v době doléčení. I kdyby se vrátila neprodleně po poslední kontrole svého syna, překročila by délka jejího pobytu ve Vietnamu 12 měsíců. Správními orgány přijaté řešení jejího případu neodpovídá okolnostem posuzovaného případu, proto stěžovatelka namítla porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „správní řád“).

[10] Dle stěžovatelky správní orgány porušily § 3 správního řádu, dle něhož mají postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelka již od počátku řízení uváděla, že důvodem její nepřítomnosti na území České republiky, která byla delší než 12 měsíců, bylo onemocnění jejího syna. Nikdy nebyla žádným orgánem vyzvána, aby na podporu svých tvrzení označila důkazy. Jelikož je osobou práva neznalou, domnívala se, že čestné prohlášení je dostatečným důkazem pro její tvrzení. Ve věci se jednalo o zrušení povolení jejího trvalého pobytu, což má pro ni dalekosáhlé následky, měla proto být vyzvána k označení důkazů k podpoře svých tvrzení. Stěžovatelka zároveň nesouhlasí s městským soudem, že jí nic nebránilo navrhnout důkazy v rámci rozkladu. Pro rozklad je podstatné ust. § 82 odst. 4 správního řádu, jež znemožňuje navrhopat nové důkazy, které mohly být navrženy již v řízení před správním orgánem I. stupně.

[11] Stěžovatelka podala návrh, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, a dožaduje se toho, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] První kasační námitka se týká výkladu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže „*cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*“

[15] Správní orgány zjistily, že stěžovatelka mimo území České republiky pobývala nepřetržitě od 1. 12. 2008 do 15. 3. 2010, tedy více než 12 měsíců. Stěžovatelka jako důvod překročení doby 12 měsíců mimo Českou republiku uvedla, že na sklonku této doby ve Vietnamu onemocněl její tehdy patnáctiletý syn a že se jej obávala ponechat s vysokými horečkami jen v péči jeho babičky, které tehdy bylo 75 let, proto se synem zůstala do doby, než se zcela uzdravil. Dále dle jejího tvrzení na přelomu ledna a února ve Vietnamu probíhaly oslavy nového lunárního roku, proto pro ni bylo těžké sehnat letenky a mohla se tak do České republiky vrátit až 9. 3. 2010.

[16] Žalovaný a městský soud zastávají výklad pojmu „závažné důvody“ v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož se tyto důvody musí vztahovat výhradně k samotnému cizinci, o jehož trvalý pobyt jde, a nelze je spojovat se závažným onemocněním syna takového cizince. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[17] Smysl vykládaného ustanovení spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že zákonodárce nechtěl postavit cizince před volbu, při níž by cizinec musel volit buď mezi ztrátou povolení k trvalému pobytu, nebo setrváním v zahraničí nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, drží-li jej v zahraničí závažný důvod, pro který lze objektivně pochopit, že nehodlá či nemůže zahraničí opustit.

[18] Pojem „závažné důvody“ v rozebíraném ustanovení zcela jistě musí mít souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Tuto souvztažnost však Nejvyšší správní soud chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné. Žalovaný a městský soud však tuto souvztažnost vnímají příliš úzce, pokud připouštějí, že závažným důvodem může být jen vážná nemoc samotného cizince, nikoli však již jeho dítěte.

[19] Ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mezi demonstrativním výčtem závažných důvodů uvádí i závažné onemocnění, aniž by výslovně vymezoval, že musí jít o závažné onemocnění samotného cizince, o jehož povolení k trvalému pobytu se jedná. V úvahu totiž přichází i situace, kdy se daný cizinec bude muset postarat o někoho jiného vážně nemocného, přičemž bude obecně zjevné, že starost o tohoto nemocného cizinec musí pociťovat jako svou silnou povinnost. Učebnicovým příkladem je právě starost matky o své vážně nemocné nezletilé dítě. Ve zmíněném případě je nutno přihlížet i k čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle něhož je péče o děti a jejich výchova právem rodičů, a dále k tomu, že péče o dítě je součástí rodičovské zodpovědnosti [srov. § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění účinném v rozhodné době]. Dále Nejvyšší správní soud obecně poznamenává, že jde-li o nemoc dítěte, která se projevuje nejprve akutní a vážnou fází, na kterou pak již navazuje postupné zlepšení a ústup akutních a nejvážnějších problémů, je pochopitelné, že rodič své dítě neopustí ihned po odeznění akutní fáze onemocnění. Pochopitelné je, že naopak se svým dítětem setrvá i přiměřenou dobu poté, co ustanou akutní problémy, a kdy je třeba s ním absolvovat navazující lékařské prohlídky. Hodnocení této otázky (zejména délky doby po odeznění akutní fáze onemocnění syna) v konkrétních podmínkách nynějšího případu bude předmětem dalšího řízení, do něhož se věc vrací.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že ve vztahu k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za relevantní považuje tvrzení stěžovatelky, že ve Vietnamu setrvala, aby mohla pečovat o svého tehdy patnáctiletého syna v době jeho vážné nemoci. V daném ohledu se tak nemohl ztotožnit s názorem městského soudu.

[21] Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že tvrzení stěžovatelky o nemoci jejího syna a nutnosti o něj pečovat nejsou ve vztahu k vykládanému ustanovení podstatná, i jeho rozhodnutí je tak v dané části vystavěno na nesprávném výkladu právní normy. Vedle toho žalovaný v rozhodnutí o rozkladu konstatoval, že nemoc syna stěžovatelky nebyla z její strany nijak potvrzena. To navazuje na prvostupňové správní rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že „*cizinka ani její zmocněný zástupce nedoložili žádný dokument potvrzující nemoc jejího syna.*“ Nejvyšší správní soud však shledal, že správní rozhodnutí jsou nejednotná v tom, jak nahlíží na čestné prohlášení stěžovatelky a jejího zástupce, která pojednávala o nemoci stěžovatelčina syna.

[22] V prvostupňovém správním rozhodnutí bylo uvedeno, že na základě zjištěných skutečností a informací, které stěžovatelka a její zástupce doložili, má správní orgán za prokázané, že cizinka ode dne 1. 12. 2008 do 9. 3. 2010 po celou dobu v České republice nebyla a pobývala ve Vietnamu, což prokazují i razítka v jejím cestovním pase. Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětného pobytu stěžovatelky mimo Českou republiku se ve spise týkají jen razítka v jejím cestovním pase, její čestné prohlášení a čestné prohlášení jejího zástupce. Informace, které dle správního orgánu stěžovatelka a její zástupce doložili, tak musely pocházet z jejich čestných prohlášení (razítka v cestovním dokladu dle obsahu správního rozhodnutí figurují vedle informací doložených stěžovatelkou a jejím zástupcem). Na jednu stranu tak dle prvostupňového správního rozhodnutí byla délka pobytu stěžovatelky ve Vietnamu doložena též čestnými prohlášeními, na druhou stranu však dle správního orgánu nejsou čestná prohlášení schopna doložit to, že důvodem prodloužení jejího pobytu ve Vietnamu nad 12 měsíců byla nemoc syna.

[23] Prvostupňové správní rozhodnutí, které bylo založeno na úvaze, že nemoc syna nebyla prokázána, tak dle názoru zdejšího soudu trpí nejednotností v tom, jak bylo na čestná prohlášení nahlíženo. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pochybení spatřuje v nejednotném náhledu správního orgánu na čestné prohlášení. Stav předcházejících řízení mu však neumožňuje, aby se v tomto rozsudku jakkoli vyjádřil k tomu, zda v nynější věci by bylo či nebylo možno předmětné skutečnosti prokázat pomocí čestných prohlášení stěžovatelky či jejího zástupce (obsahem čestného prohlášení tehdejšího zástupce byly jen informace, které mu stěžovatelka řekla, aniž by měl být zástupce předmětného děje účasten). To bude předmětem dalšího řízení, kam se věc vrací, zdejší soud do tohoto posouzení v danou chvíli nemůže zasáhnout svým právním názorem. Bude tak na vlastním uvážení rozhodujícího orgánu, zda a případně v jaké míře shledá pro správní řízení relevantní závěry, které Nejvyšší správní soud vyjádřil v bodech [47] až [49] rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 139/2013 – 30 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoudc.cz). Stejně bude na zvážení tohoto orgánu, zda může mít relevanci důvodová zpráva k úpravě v § 53 odst. 5 správního řádu.

[24] Rozhodnutí o rozkladu bylo především založeno na nesprávném výkladu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož tvrzení o nemoci syna cizinky, o jejíž trvalý pobyt se jednalo, nemohlo mít relevanci k pojmu „závažné důvody“ použitému v tomto ustanovení. Poznámka o nedoložení nemoci syna byla pouze okrajová a neodstranila nejasnosti prvostupňového správního rozhodnutí, na které bylo poukázáno v bodě [22] shora.

[25] Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek městského soudu trpí ve vztahu k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nezákonností spočívající v nesprávném posouzení

právní otázky. Zdejší soud tak shledal, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1, věty před středníkem, s. ř. s. Stejnou vadou trpí i rozhodnutí o rozkladu. Dále pak jsou obě správní rozhodnutí zatížena vadou (viz body [21] až [24] shora), která se vztahuje k jejich závěru, že nemoc stěžovatelčina syna nebyla prokázána. Přezkum správních rozhodnutí bude možný až po jejím odstranění. Vzhledem k právě uvedenému zdejší soud konstatuje, že již v řízení před městským soudem byly podmínky pro zrušení správních rozhodnutí, proto věc nevracel městskému soudu k dalšímu řízení, ale postupem dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i obě správní rozhodnutí a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[26] Stěžovatelka uplatnila námitku, v níž nesouhlasí s názorem městského soudu, že mohla v rámci rozkladu doložit svá tvrzení, odkázala přitom na § 82 odst. 4 správního řádu. Dle tohoto ustanovení: *„K novým skutečnostem a ke návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přiblížně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“* Pro řízení o rozkladu se dle § 152 odst. 4 správního řádu použijí ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožnil, má totiž za to, že v řízení o rozkladu proti rozhodnutí, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování, bylo možno nové důkazy uplatnit.

[27] V rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„ustanovení § 82 odst. 4 [správního řádu, pozn. devátého senátu] prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu.“*

[28] Dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“* Uložení povinnosti Nejvyšší správní soud pak spatřuje v tom, že v rozhodnutí se cizinci stanovuje lhůta, v níž je cizinec povinen vycestovat z území. Z tohoto důvodu lze s odkazem na výše citovanou část rozsudku sp. zn. 5 As 7/2011 konstatovat, že stěžovatelka mohla i v řízení o rozkladu předkládat důkazní návrhy ke svým tvrzením. V řízení o rozkladu však žádný důkazní návrh nepředložila. Tato skutečnost však nic nemění na důvodech vyjádřených výše, pro které je třeba zrušit napadený rozsudek městského soudu i jemu předcházející správní rozhodnutí.

[29] Za vhodné zdejší soud dále považuje upozornit, že městskému soudu stěžovatelka předložila zdravotní knížku pana V. V. D. s tvrzením, že jde o zdravotní knížku jejího syna, která má prokázat jeho nemoc. Současně předložila tlumočnický překlad této knížky. Městský soud v řízení provedl důkaz touto zdravotní knížkou. Dle § 78 odst. 6 s. ř. s. ji proto správní orgán v dalším řízení zahrne mezi podklady svého rozhodnutí. Současně ji vyhodnotí, a to v mezích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (viz zejména bod [19] tohoto rozsudku).

[30] Pozornosti Nejvyššího správního soudu neuniklo, že stěžovatelka jako důvod toho, že ve Vietnamu setrvala více než 12 měsíců, uvedla mimo nemoci syna též obtíže s obstaráním letenek v době lunárního nového roku. Toto blíže neupřesněné tvrzení se objevilo v písemnosti

pokračování

tehdejšího zástupce stěžovatelky nazvané „podrobnosti k doplnění čestného prohlášení ze 4. 5. 2010“, aniž by k němu byly navrženy důkazy. Ačkoli k otázce, zda je možno v dané věci prokazovat čestným prohlášením, se bude správní orgán ještě vyjadřovat (bod [23] shora), je v zájmu stěžovatelky označit *veškeré* důkazy, které jsou schopné doložit její tvrzení (dle § 52 správního řádu jsou účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, o čemž byla na počátku řízení stěžovatelka poučena).

[31] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v usnesení ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014 - 44.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Vzhledem k uvedeným důvodům shrnutým již v bodě [25] Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku městského soudu a obou předcházejících správních rozhodnutí a o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[33] V takovém případě je Nejvyšší správní soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[34] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správních rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatelka měla ve věci úspěch. Žalovaný je jí tak povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náklady řízení před soudem. Celkové náklady řízení jsou přitom tvořeny náklady řízení před krajským soudem a náklady řízení před Nejvyšším správním soudem.

[35] Náklady řízení před krajským soudem jsou tvořeny odměnou za 4 úkony právní služby, a to 1) za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, 2) za podání žaloby jakožto písemného podání týkajícího se věci samé, 3) za podání repliky k vyjádření žalovaného jakožto písemného podání týkajícího se věci samé, 4) účast na jednání soudu. První tři jmenované úkony byly učiněny do 31. 12. 2012 a náleží za ně tak odměna ve výši 2 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2012). Jednání se před městským soudem uskutečnilo dne 19. 11. 2014, za účast na jednání tak náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v aktuálním znění] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v aktuálním znění). Za žalobu stěžovatelka zaplatila soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tak dosáhly výše 12 600 Kč (3 × 2 100 Kč + 3 × 300 Kč + 3 100 Kč + 300 Kč + 2 000 Kč).

[36] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří jeden úkon právní služby, kterým je podání kasační stížnosti jakožto návrhu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu v aktuálním znění]. Za zmíněný úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v aktuálním znění] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v aktuálním znění). Stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

ve výši 1 000 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 9 400 Kč (3 100 Kč + 300 Kč + 5 000 Kč + 1 000 Kč).

[37] Stěžovatelka tak má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 22 000 Kč (12 600 Kč + 9 400 Kč), které jí je žalovaný povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Matouše Jíry, advokáta se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu